
Se mnou si nezačíněj

Nezabíje ji to.

Pravděpodobně.

Poručík Eva Dallasová kráčela po chodníku davem lidí, obočí pod kuličem se sněhovou vločkou stažená: její myšlenky byly skoro stejně nepříjemné jako únorový vítr.

Raději by seděla v autě a probíjela se domů zácpon. Vlastně by raději bojovala na život a na smrt někde v postranní uličce s feťákem na Zeusu, než aby šla do načančaného, honosného baru.

Jenže dala slovo a došly jí výmluvy – důvody, jak se sama opravila. Dřív měla pádné důvody, proč tuhle schůzku odložit.

Například vraždu.

Pro policistku z oddělení vražd byla násilná smrt na denním pořádku včetně všeho, co k tomu patřilo. Žádné nóbl drinky a nezávazné klábosení.

Odevdaně si nacpala ruce – už zase si zapomněla ty zatracené rukavice – do kapes dlouhého koženého kabátu, co se vzdouval a pleskal ji do dlouhých nohou. Za chůze přes dva bloky se rozhlížela pozornýma, bystrýma policajtskýma očima. Možná uvidí pouličního zloděje – kolem chodilo dost turistů s peněženkami téměř vykukujícími ven a zvoucími ke krádeži.

Nebyla by její chyba, kdyby musela někoho zatknout a znovu tuhle schůzku odložit.

Jenže chmatáci si podle všeho vzali večer volna.

Připomněla si, že drink s doktorkou Garnet DeWinterovou, elegantně se oblékající soudní antropoložkou, která člověku mírně lezla na nervy, ji nemůže podráždit ani unudit k smrti.

A kdyby smrt nudou představovala reálné riziko, určitě by v roce 2061 už existoval lék.

Třicet minut, opakovala si v duchu. Maximálně čtyřicet a pak pryč. Dohoda splněna.

Zastavila se před barem – vysoká, vytáhlá žena v kotníkových botách s plochou podrážkou, dlouhém černém kabátu a nemístné čepici se sněhovou vložkou nataženou přes nakrátko ostříhané hnědé vlasy a zamračená obočí.

DU VIN.

Hloupé jméno, pomyslela si a pohrdavě se ušklíbla. Namyšlené francouzské jméno pro bar.

Napadlo ji, jestli bar nepatří Roarkeovi, protože mu patřilo skoro všechno ostatní. Radši by si dala drink s ním. Doma.

Jenže teď to nešlo.

Sáhla po klíče u dveří a vzpomněla si na čepici s vložkou. Strhla si ji z hlavy a nacpala ji do kapsy, aby si uchovala trochu důstojnosti.

Opustila hluk a ruch newyorského centra a vešla do zvuků květinami vyzdobené, luxusní, předražené putyky.

U protější stěny se táhl barpult z matného, elegantního stříbra a stácel se do podoby písmena S. Za ním byly police s lesklými lahvemi odrážejícími se v zrcadlech. Na vrchní se z černo-bíle kostkovaných květináčů přelévaly exotické červené květiny.

Před barem byla řada stoliček s černo-bíle kostkovanými sedátky. Na každém seděl jeden zadek, zatímco kolem se tísnili další zákazníci a zaměstnávali trojici barmanů.

Rozlehlá místnost, umělecky osvětlená stříbrnými lustříky květinových tvarů, poskytovala prostor kójím a vysokým i nízkým stolům – a ovšem číšníkům a servírkám v elegantní černé, kteří se pohybovali mezi nimi.

Pod hukotem hlasů, cinkajících skleniček a cvakáním bot na naleštěné podlaze zněla z reproduktorů hudba – francouzský šanson zpívaný chraplavým ženským hlasem.

Evě to připadalo moc... všechno.

Při instinktivní obhlídce místnosti na okamžik zakotvila pohledem na blondýně s krásnými rysy, hustými dlouhými vlasy a vnadným tělem natěsnaným ve světle růžovém kompletu a kozačkách s vysokými podpatky, stejně zelenými jako její oči.

Trvalo jen zlomek vteřiny, než v ní Eva poznala bulvární novinářku – nebo, jak si Larinda Marsová sama říkala, reportérku ze společnosti. To poslední, o co Eva stála, pokud nepočítala nějaký podezřelý francouzský drink, bylo dostat se do společenské rubriky na kanálu Sedmdesát pět.

Marsová se zatím podle všeho soustředila na svého společníka u stolu, takže si Evina příchodu nevšimla. Muž byl zhruba pětatřicetiletý míšenec, elegantní, upravený, s vlnitými hnědými vlasy a modrýma očima, co vypadaly stejně otráveně, jako se Eva cítila. Podnikatelský oblek – žádná konfekce – a luxusní náramkový počítač.

Jeho obličej jí nepřipadal povědomý, ale pokud udrží pozornost Larindy Marsové, Eva je jeho dlužnicí.

Přistoupila k ní uvaděčka s jasně červenými vlasy vyčesanými do vývrtky, z níž by člověka rozbolela hlava, a s profesionálním úsměvem se zeptala:

„Dobrý večer, máte rezervaci?“

„Já nevím. Mám se tady s někým sejít. Možná nepřišla.“ Prosím, Bože!

„Snad si rezervovala stůl ona?“

„Nevím. DeWinterová.“

„Ach ano, doktorka DeWinterová. Je tady. Myslím, že se šla upravit. Zavedu vás k vašemu stolu.“

„Dobře.“

Aspoň že vyrazily na opačný konec baru, než kde seděla Marsová.

„Mám vám odnést kabát?“

„Ne, to je v pohodě.“ Eva vklouzla do kóje na označené místo. Od ostatních stůlů je oddělovala stěna do výšky hlavy, doplněná o další květináče s vegetací.

Její niterný polda by dával přednost místu, odkud by měla výhled na všechno a na všechny.

Ale stačí vydržet půl hodiny...

Na druhém konci stolu stála sklenice s růžovým, napěněným drinkem.

„Dnes večer vás bude obsluhovat Cesca,“ oznámila uvaděčka. „Hned přijde.“

„Jo, díky.“

Třicet minut, slibovala si Eva, zatímco si rozmotávala šálu, upletenou šikovnými rukama její kolegyně, a cpala ji do kapsy kabátu. Odevzdaně se svlékla. Ke kóji přišla servírka s krátkými fialovými vlasy.

„Dobrý večer. Jsem Cesca a budu vás obsluhovat. Co vám můžu donést?“

Eva si v první chvíli chtěla objednat levné americké pivo, jen aby provokovala. „Vino. Červené vino.“

„Sklenici, půl lahve nebo celou láhev?“

„Jenom sklenici.“

Cesca tůkla do dálkového ovládání za opaskem. Obrazovka na stěně od-
dělující jejich kóji se rozzářila a objevil se na ní seznam – dlouhý seznam –
červených vín.

„Chcete chvíli na rozmyšlení?“

„Ne...“ Eva o vínech něco málo věděla. Člověk nemohl žít s Roarkem
a nevstřebat pár základních informací. Ukázala na kabernet: věděla, že ho
mají doma a že pochází z Roarkeových vinic.

„Ach, to je vynikající víno. Hned vám ho přinesu. Dala byste si nějaké zá-
kusky, předkrmy nebo přílohu?“

„Ne, díky.“

Když servírka odcházela, Eva uviděla DeWinterovou, jak vychází ze dveří
na opačném konci baru.

Měla na sobě přiléhavé šaty téměř stejného odstínu jako servírčiny vlasy
a doplnila je vysokými elastickými kozačkami stříbřitě šedé barvy – se za-
bijáckými podpatky tenkými jako dráty.

Když si všimla Evy, její rty, červené s nádechem fialového odstínu, se zvl-
nily a v očích – chladně modrých na pozadí karamelového tónu hladké pleti
a tmavých vlasů – jí zablyskly ohníčky smíchu.

Sebevědomým krokem přešla po naleštěné podlaze a elegantně se posa-
dila do kóje.

„Konečně samy,“ řekla.

„Vtipné.“

„Očekávala jsem esemesku, že musíte naši schůzku zrušit.“

„Dnes večer nemám na krku žádnou mrtvolu.“

„To je fajn.“

„Nevydrží to.“

„Ne, ale co bychom my dvě dělaly, kdyby ano? Potřebujete drink.“

„Už je na cestě.“

DeWinterová zvedla svoji sklenku, napila se a opřela se. „Zdejší drinky
mám moc ráda. Tenhle, Nuage Rose, je můj oblíbený. A váš?“

„Jsem tu poprvé. Dala jsem si červené víno.“

„Předpokládala jsem, že jste tady už byla, když bar patří Roarkeovi.“

Jak jsem čekala, pomyslela si Eva. „Kdybych chodila do všech podniků,
které Roarke vlastní jenom tady ve městě, neměla bych čas na nic jiného.“

„To je fakt. Tenhle je můj nejoblíbenější.“ DeWinterová se uvolněně rozhlédla. „Mám blízko do práce, je krásně zařízený, chodí sem skvělí lidé a jsou tu vynikající služby.“ Jako na důkaz jejích slov postavila Cesca Evě víno na stůl.

„Neobjednala jste si je, ale...“ Cesca zvedla černý tácek s tenkými, zlatými tyčinkami.

„Olivová stébla. Cesco, vy znáte mou slabost. Díky,“ řekla DeWinterová.

„Není zač.“ Servírka postavila tácek na stůl spolu se dvěma talířky a několikolika nóbl ubrousky. „Dejte mi vědět, kdybyste cokoliv potřebovaly.“

„Jsou báječné,“ řekla DeWinterová Evě a dala si několik tyčinek na talířek.

Eva usoudila, že nemá smysl chovat se nezdvořile – navíc vypadaly ztraceně dobře. *A taky jsou*, pomyslela si, když ochutnala.

„Co kdybychom přešly rovnou k věci?“ DeWinterová ukousla tyčinku. „Nepotřebuji, aby mě všichni měli rádi. Dokonce ani nepotřebuji vědět, proč mě někdo nemá rád. Víte stejně dobře jako já, že když jste v trochu významném postavení, někteří lidé vám nemohou přijít na jméno. A když jste žena, ačkoliv máme druhou polovinu jednadvacátého století, je to ještě běžnější.“

Odmlčela se, aby se napila.

„Niméně, ačkoliv vy a já nepracujeme a patrně ani nebudeme pracovat rutinně dohromady, v některých případech tomu tak bylo a bude.“

DeWinterová pokrčila rameny. „Dokážu to zvládnout, stejně jako vy. Obě jsme profesionálky a dobré v tom, co děláme. Ale taky máme osobní vazby.“

Eva ochutnala víno – bylo vážně dobré – a pozorně se podívala na DeWinterovou. „Zkoušela jste si to?“

DeWinterová povytáhla jedno dokonale tvarované obočí, ale uchovala si stejný klidný tón. „Ne, ale měla jsem dost času, abych o tom přemýšlela. Takže... přátelím se s některými vašimi přáteli. Například s Nadine nebo Mavis. S Mavis a Leonardem dokonce natolik, že mě i mou dceru pozvali na Bellinu narozeninovou oslavu. A nebyla to událost?“

„Pro Mavis jsou události i úterní rána.“

„To patří k jejímu šarmu a kouzlu. Je mi moc sympatická. Víím, že je jedna z vašich lidí...“

„Nepatří mi,“ přerušila ji Eva.

„Je součástí – klíčovou součástí – vašeho okruhu. Velice úzkého okruhu. Nepouštíte k sobě jen tak někoho a to respektuji. Nečekám, že my dvě budeme enkáčka, ale...“

„Cože?“

„Pardon, to je vliv mé dcery.“ Obličej jí prozářilo upřímné veselí. „Nejllepší kámošky. Můžeme si uchovat profesionální vztah, ale zajímalo by mě, proč vám lezu na nervy.“

„Nepřemýšlím o tom.“

DeWinterová povytáhla koutky úst a znovu se napila svého napěněného drinku. „Možná byste čistě pro účely našeho rozhovoru mohla.“

Eva nedokázala přijít na to, proč na tom záleží. Pokrčila rameny. „Neznám vás. Jste dobrá ve své práci. Hodně dobrá. To mi stačí.“

„Jsem náročná, stejně jako vy.“

„Dobře.“

„Nepřístupujeme vždycky k případu stejně, ale máme stejné cíle.“

„Proti tomu nic nenamítám.“

„Nejste typ člověka, v němž bych hledala přítele, protože jste často hrubá, úzce zaměřená a daří se vám být tvrdohlavá a zároveň upjatá.“

Zmínka o upjatosti Evu podráždila, ale nechala to plavat. „Tak co tu děláme?“

DeWinterová se nepatrně předklonila. „Vzbuzujete úžasnou a nezpochybnitelnou loajalitu nejen u svých podřízených, ale taky v osobním životě. Muž, kterého uznávám a obdivuji, je do vás bláznivě zamilovaný.“

Eva se zakousla do tyčinky. „Možná má rád tvrdohlavé hrubiánky.“

„Určitě. Ale taky vím, že umí výborně hodnotit charaktery a vnímat celkový obraz. A vidím okruh vašich blízkých přátel, jejich rozmanitost. Jsem člověk, který se od malých detailů dostává k celkovému obrazu, takže ve mně vzbuzujete zvědavost.“

DeWinterová si nenuceně vzala další tyčinku. „Je to kvůli Morrisovi?“ Vteřinku počkala a přikývla. „Takže je to do značné míry kvůli Liovi. I on je jedním z vašich lidí.“

Evou projela vlna podráždění. „Morris je svým vlastním pánem.“

„To ano, ale patří k vašemu okruhu a v něm je loajalita silná a oboustranná. Li a já jsme přátelé. Společníci. Nespíme spolu.“

„To není moje...“

„Věc? Nesmysl. Nebuďte tak upjatá.“ Při záblesku v Eviných očích se zamála. „Asi vám to moc často nikdo neříká do očí.“

„Ne, pokud dotyčný člověk nechce mít na vlastních očích monokly.“

„Vážím si toho, jak se ovládáte. Záleží mi na Liovi, tedy jako na příteli. A ačkoliv je jako muž dokonalý, jak to jen jde – a já sama taky nejsem k zahození –, takhle nás to k sobě netáhne.“

Na okamžik se podívala jinam a tiše vzdychla. „Přiznávám, že jsem si občas zpola přála, aby táhlo, ale jednoduše netáhne. Ani jednoho. Neznala jsem Amaryllyis, ale vím, že ji Li miloval, hluboce miloval. Vy sama víte, co znamená hluboce milovat, a víte, jak ho její ztráta zasáhla. Byla jste tu pro něj, když se to stalo, a pořád jste.“

Eva poznala, když jí někdo vykládal nesmysly, a poznala, když jí někdo říkal pravdu. A tohle byla pravda. Napětí v zádech trochu povolilo.

„Pořád truchlí,“ řekla Eva. „Ne tolik a tak jako dřív, ale truchlí.“

„Ano. A část jeho já možná bude truchlit pořád. Setkali jsme se v čase, kdy jsme oba potřebovali přítele a společníka, bez komplikací, které přináší sex. Máme hodně společného a velice se spřátelil s mou dcerou, která je láska mého života. Nečekám od Lia, že mi vyplní nějakou prázdnotu. To koneckonců nečekám od nikoho, jelikož ve mně žádná prázdnota není, a nehodlám komplikovat život svého dítěte tím, že bych do něj někoho takového přivedla.“

Na chvilku se odmlčela a znovu vzdychla. „Ačkoliv mi chybí sex. V každém případě je Miranda pro mě první i poslední. Li si s ní skvěle rozumí a myslím, že i ona jemu pomáhá najít v životě víc světla a spokojenosti. Chce se s vámi setkat.“

„Se mnou? Proč?“

„Slyšela vaše jméno a viděla vás v televizi – těžko můžete zablokovat kriminalistické kanály a internet, když je to chytrá holka a má o ty věci zájem. Navíc jste vy a Roarke věnovali Belle dům pro panenky. To byl velký hit. Ale odešli jste, než jsem ji za vámi stačila přivést.“

„Došlo k jedné nepříjemnosti.“

„Toho jsem si vědoma. Slyšela jsem. Co policista, který byl zraněn?“

„Je na nemocenském. Bude v pořádku.“

„To ráda slyším.“

„Vrátili jsme se,“ dodala Eva. „Na tu oslavu.“

„Ano, Li říkal, ale to už jsme odešly. Miranda prý potřebovala doladit nějaký školní projekt. Nemám záslusk na Lia a on ke mně nechová city, které by překračovaly hranice přátelství. Takže ať se mnou máte jakýkoliv problém, doufám, že tohle můžete vyškrtnout.“

„Dobře.“ Eva se napila vína a zamyslela se. „Neznám vás, a to, co o vás vím, nechápu. Připadáte mi jako snob, navíc taky upjatý a zatraceně nafoukaný na všechna ta písmenka kolem svého jména.“

DeWinterová se prudce napřímila. „Já nejsem snob!“

„Cože to pijete za drink, o kterém mluvíte s francouzským přízvukem?“

„Ten drink mám ráda a umím francouzsky. To ze mě nedělá snoba.“

Eva pobaveně pokračovala – koho by napadlo, že stačí tak málo, aby se člověk dostal DeWinterové pod kůži? „A navíc se – jak se to říká? – promenujete v těch svých sladěných šatech.“

„Máte na nohách boty za šest tisíc dolarů.“

„To nemám.“ Eva se poděšeně podívala na nohu a zůstala zírat. „Bože!“ Nejspíš to tak bylo. „Rozdíl je v tom, že já netuším, kolik stojí vaše boty, vím jenom to, že nikdo se špetkou rozumu by si je nevzal, pokud by v nich měl pár hodin pobíhat.“

Obličej i hlas DeWinterové vyzařoval úžas. „Vám na mně vadí, jak se oblékám?“

„Je to systémový problém,“ odbroukla Eva.

„Houby systémový.“ DeWinterová zašermovala tyčinkou. „Udělala jste si na mě názor podle zevnějšku, ačkoliv jako polda víte, že to není správné.“

„Až moc ráda se naparujete před kamerami.“

„Já se nenaparuju. A od vás je to divná výtka, když jedna z vašich nejbližších kamarádek je reportérka – a sama jste na obrazovce pečená vařená.“

„Když to pomáhá při vyšetřování.“

„Napsala o vás zatracenou knihu. A film podle ní je nominovaný na Oskara.“

„Ne, napsala zatracenou knihu o Icoveových.“ Eva zvedla ruku. „Ukradla jste psa.“

„Ale no tak, proboha.“

„Ukradla jste psa,“ pokračovala Eva, „protože ho zanedbávali a týrali a nikdo jiný s tím nic neudělal. Nechala jste si ho. Věřím v *pomáhat a chránit*, a když někoho – třeba i psa – týrají, někdo to musí zarazit. Vy jste to udělala. To je bod pro vás.“

„Můj pes je bod pro mě?“

„Jo, a Morris už teď možná taky, protože poznám, když mi někdo kecá, a vy nekecáte. A máte na něj dobrý vliv. Když se na něj podívám, nemůžu říct nic jiného. Je vyrovnanější a možná částečně proto, že může trávit čas s vámi.“

„Záleží mi na něm.“

„To chápu. Nedělá to z vás menšího snoba nebo naparovačku v médiích, ale chápu to.“

DeWinterová si odfrkla a opřela se. „Přisahám Bohu, teď a tady, že netuším, proč jste mi napůl sympatická.“

„Totéž platí pro mě. A jelikož si myslím, že napůl stačí, můžeme to ukončit. Potřebuju jít domů.“

„Nedopila jste víno...“ začala DeWinterová.

Obě se ohlédly, když se ozvalo tříštění skla o zem. DeWinterová hned odvrátila oči a zvedla svoji sklenici.

„Nemá cenu mrhat...“

Dál se nedostala, protože se Eva vymrštila na nohy.

Larinda Marsová už neseděla v kóji, ani její společník. Místo toho kráčela po naleštěné podlaze jako opilá a její boty křupaly na střepech z rozbité sklenice, kterou shodila z tácu kolemjdoucímu číšníkovi.

Její oči, omámené a skelné, zíraly přímo před sebe. Potácela se a klopýtala. Z pravého rukávu růžového kostýmku jí vytékala krev jako drobná říčka a kapala na zem.

Eva k ní vyběhla. Cestou odstrčila několik lidí. Někdo se dal do křiku.

Marsové se obrátily oči v sloup a kácela se dopředu. Eva ji chytila, než dopadla, ale obě se rozplácly na zemi. „DeWinterová!“ vyštěkla Eva, zatímco se snažila vytáhnout Larindin těsný rukáv a zjistit zdroj krváčení.

„Jsem tady, jsem tady. Zatlačte na ránu.“

„Kde?“

DeWinterová si klekla a oběma rukama sevřela ženin pravý biceps. „Musíme odříznout rukáv. Potřebuju něco na obvaz. Ztratila hodně krve.“

Eva vyskočila a vylovila z kapsy nůž. „Použijte tohle. Vy!“ Popadla jednu servírku. „Nikdo nesmí odejít.“

„Nemůžu...“

„Zamkněte dveře, sakra.“ Za řeči si stáhla opasek. „Vy!“ Ukázala na jednoho barmana. Lidé začali panikařit a pobíhat. „Zavolejte devět set jednáctku. Hned. Potřebujeme zdravotníky.“

„Jsem lékař. Jsem lékař.“ Davem se prodíral nějaký muž.

„Já taky,“ řekla DeWinterová a odřízla Marsové rukáv. „Ztratila pulz.“

„Pažní tepna.“ Muž si obkročmo sedl na Marsovou a zahájil srdeční masáž. „Dejte jí tlakový obvaz. Jestli ji udržíme naživu... Řekněte zdravotníkům, že potřebujeme krev. Nula negativní. Potřebuje transfúzi.“

Eva nechala oběť lékařům a obrátila se k davu.

„Všichni zůstaňte na místech!“ Vytáhla odznak a zvedla ho. „Jsem policistka. Sedněte si, uvolněte místo lékařům.“ Vykročila k muži v kašmírovém svrchníku, který se snažil odstrčit servírku od dveří. „Řekla jsem, abyste se posadili.“

„Nemáte právo...“

Odhrnula si sako, aby mu ukázala zbraň. „Chcete se vsadit?“

Vrhl na ni znechucený pohled, ale odešel k baru a zůstal tam stát.

„Nikdo nesmí ven,“ zopakovala Eva. „Nikdo kromě poldů a zdravotníků.“

„Zdravotníci nebudou potřeba.“ DeWinterová si s rukama vlhkýma od krve sedla na paty. „Je mrtvá.“

Žádné mrtvolky? pomyslela si Eva a vytáhla komunikátor, aby to ohlásila. Ne, opravdu to nevydrželo.

Plný bar lidí a jeden z nich mohl být vrah, ačkoliv Eva tušila, že ten, kdo Marsovou pořezal, už je dávno pryč. Přesto potřebovala pracovat s tím, co měla.

„Ticho!“ Její rozkaz ukončil většinu hluku. „Všichni zůstanou na svých místech nebo tam, kde jsou.“

„Chci jít domů!“ ozval se plačtivý výkřik. Eva klidně přikývla.